

при роботі з урядом. Ініціативи G2B можуть бути транзакційними, такими як ліцензування, дозволи, закупівлі, збір доходу тощо, а також рекламними та сприяючими, наприклад, у торгівлі, туризмі та інвестиціях. Ці заходи допомагають забезпечити сприятливе середовище для бізнесу, збільшити ефективність його ведення.

Уряд – державні службовці (G2E) – сектор взаємодії між органами влади та самими державними службовцями чи посадовими особами місцевого самоврядування в електронному уряді. Це – онлайн-взаємодія за допомогою миттєвих засобів зв'язку між органами влади та їх співробітниками (державними службовцями чи службовцями органів місцевого самоврядування) [1, с. 16].

Уряд-уряд (G2G) – рівень відносин, що забезпечує співпрацю між представниками різних щаблів державної влади та організацію електронного документообігу в органах влади, формування єдиної бази даних, що сприятиме ефективній роботі службовців та внутрішнього обміну інформацією. Технологія використовується не лише для реструктуризації урядових процесів, що беруть участь у функціонуванні державних структур, але також для збільшення потоку інформації та послуг всередині і між різними суб'єктами. Такий вид взаємодії може бути як горизонтальним, тобто між різними державними установами чи різними функціональними підрозділами в організації, або вертикальними, тобто між національними, регіональними та місцевими органами влади.

Уряд-неурядові організації (G2N) – модель співпраці урядових інститутів із неприбутковими організаціями, політичними партіями та соціальними інституціями, залучення громадських організацій до прийняття суспільно-важливих рішень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Електронне урядування та електронна демократія: навч. посіб.: у 15 ч. / за заг. ред. А.І. Семенченка, В.М. Дрешка. К., 2017. Частина 2: Електронне урядування: основи та стратегії реалізації / [А.І. Семенченко, А.О. Серенко]. К.: ФОП Москаленко О.М., 2017. 72 с.*
2. *Жекало Г.І. Концептуальні засади осмислення електронного урядування. Сучасні виклики і актуальні проблеми науки, освіти та виробництва: міжгалузеві диспути: матеріали V міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (Київ, 3 червня 2020 р.). Київ, 2020. С. 264-271.*

**Рудко Ігор Васильович, магістрант,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., професорка,
професорка кафедри управління та адміністрування**

АДМІНІСТРАТИВНА РЕФОРМА: ДОСВІД ПОЛЬЩІ

Територіальна організація країни – це ієрархічна просторова структура адміністративних одиниць різних рівнів, юридично забезпечена конкретними компетенціями та функціями у сфері громадської діяльності. Реформа цієї організації в Польщі, завершена в 1998 році, запровадила нову трирівневу модель

(гміна, повіт, воєводство), реалізуючи принципи децентралізації та територіального самоврядування, а також новий територіальний поділ країни, головним чином на рівні воєводства.

Повіти були відновлені як одиниці самоврядування (крім гмін), а воєводства перетворені у великі урядові та самоврядні одиниці державного управління. Однак роль воєводств не обмежується адміністративними функціями. Вони виконують ряд важливих економічних, культурних та політичних функцій як територіальні підсистеми країни регіонального характеру [1].

Реформа територіальної організації країни стала неодмінною складовою змін та формування демократичної держави. Він становив остаточну ланку відбудови публічного управління, що реалізує програму децентралізації функцій публічного управління та розвитку місцевого самоврядування.

Головним елементом цієї реформи стала розробка моделі нової трирівневої територіальної організації (воєводство, повіт, гміна) замість дворівневої (воєводство, гміна) та здійснення нового територіального поділу. Визнання воєводства адміністративною областю, що складає вищу територіальну одиницю управління та самоврядування, мало особливе значення [2].

На основі нового підходу до характеру та розмірів воєводства було створено нову регіональну систему, яка дозволила на регіональному рівні не тільки підвищити ефективність функціонування держави за допомогою децентралізації, але й шляхом надання регіональних можливостей та оснащення його ресурсами, що забезпечують регіональну політику, особливо в галузі економічного розвитку.

Під час реформування була введена спеціальна формула трьох головних функцій органів державної влади:

- 1) адміністрування, що полягає в контролі за дотриманням законів, визначенні адміністративних правил та норм, ухваленні управлінських рішень;
- 2) управління процесом перетворень через розробку політики розвитку та стратегії для всіх сфер суспільного життя;
- 3) керівництво з надання послуг населенню.

У 1990 році був прийнятий закон «Про територіальне самоврядування», що враховував засади Європейської хартії місцевого самоврядування, яка містить правові стандарти для локального рівня територіального самоврядування. Саме цей закон започаткував трансформацію місцевих органів влади, внесення змін до територіального поділу Польщі на воєводства й муніципалітети [3].

Другий етап реформи почався з 1 січня 1999 року. Окрім таких органів місцевого самоврядування, як гміни, з'явилися повіти і воєводства. Під час розподілу виконання суспільних завдань було все зроблено для того, щоб уникнути накладення та дублювання повноважень урядової адміністрації та органів самоврядування. Саме такий поділ зміг гарантувати можливість проведення ефективної політики регіонального розвитку та використання інструментів політики Європейського Союзу [4, с. 17].

Наступним рівнем місцевого самоврядування був повіт. Повіт, як і гміна, є юридичною особою, і його самостійність підлягає судовому захисту. Завдання і функції повіту мають комплементарний характер по відношенню до функцій гміни, тобто повіт виконує те, чого гміна виконати не може.

При цьому, що перший не має жодних контрольних або керівних повноважень щодо останньої. На території Польщі в результаті реформи було утворено 478 гмін, на регіональному рівні з'явилися 373 повіти, з них 65 повітів, що мають статус виділених міст – міста на правах повітів.

Таким чином, ґрунтовне вивчення польського досвіду та його адаптація до власних реалій політичної, соціальної і економічної сфери може стати запорукою успіху в проведенні адміністративно-територіальної реформи в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Chojnicki Z., 1996, *Region w ujęciu geograficzno-systemowym*, [w:] Czyż T. (red.), *Podstawy regionalizacji geograficznej*, Bogucki Wydawnictwo Naukowe, Poznań, 300 s.
2. Chojnicki Z., Czyż T., 1997, *Struktura przestrzenna nauki w Polsce*, Bogucki Wydawnictwo Naukowe, Poznań. 400 s.
3. Regulski J. *Samorzd III Rzeczypospolitej. Koncepcje i realiyacja*. Warszawa: PWN, 2000. 214 s..
4. Бочаров С. *Адміністративна реформа в Польщі як крок до інтеграції в Європейський Союз*. Схід. 2009. № 4 (95). С. 10-19.

Матейко Мирон Федорович, *магістрант*,
Горан Тетяна Анатоліївна, *к.і.н., старший викладач кафедри*,
міжнародної економіки, маркетингу і менеджменту

ІННОВАЦІЇ ЯК СКЛАДОВА МОДЕРНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНИ

Інновації в державному управлінні є необхідними для забезпечення його ефективності. Управлінські інновації повинні бути соціально орієнтовані, відповідати потребам та запитам громадськості. Інноваційна діяльність у сфері управління дає змогу досягти вищих результатів в процесі керування та підвищити його ефективність.

Слід звернути увагу на той факт, що інновації у сфері управління значно відрізняються від технологічних інновацій. Останні стосуються виключно науково-технічного прогресу та запровадження нових методів і способів організації виробничого процесу. Під управлінськими інноваціями сучасні дослідники розуміють зміни в системі державного керування на рівні соціуму чи його певної складової. Мета запровадження управлінських інновацій полягає у досягненні стратегічно важливих цілей чи вирішення певних завдань, які пов'язані з функціонуванням системи управління. Інноваційна діяльність у сфері управління включає в себе нові організаційно-управлінські форми, методи реалізації функції керівництва стосовно суспільства, як об'єкта управління, а також нові підходи до організації роботи державних службовців.